

Тѣхенъ водачъ и утѣшителъ е билъ работникътъ *Неми*. Той ги раздѣлилъ на двѣ групи, по 10 души, но да бждатъ въ свръзка, за да търсятъ изходъ. Скитали се изъ тъмнитѣ галерии 10 дена безъ храна, безъ вода, безъ въздухъ . . . Горкитѣ! Тѣ сж биле отчаяли прѣдъ гладната смъртъ, когато ненадѣйно намѣрили малко овесъ, който служилъ за храна на конетѣ . . . Хранили се съ него нѣколко дена, а сжщо и съ кори отъ дървета. Но колко е била голѣма радостта имъ, когато слѣдъ нѣколко врѣме тѣ намѣрили единъ умрѣлъ конь, който се вече вмирисалъ! . . . Това гнило месо имъ служило за храна. А вода сж пиели отъ капкитѣ и влагата що имало по каменовжгленитѣ пластове.

Неми не се отчайвалъ. Той продължавалъ да утѣшава работниците и да ги води.

Най-сетнѣ, слѣдъ десетъ дни, тѣ приближили къмъ единъ изходъ. Започнало да имъ полѣхва прѣсенъ и чистъ въздухъ. Тѣ се много зарадвали . . . И наистина, слѣдъ това сж излѣзли до единъ изходъ, гдѣто разкопавали, да отварятъ галериитѣ и да помогнатъ на нещастнитѣ работници

Спасили се само 13 работника, а седемтѣхъ се изгубили и останали изъ галериитѣ. Тѣ били всички ослабнали и болни, отъ не добрата храна и вода. Отъ тѣхъ само *Неми* е билъ по бодъръ и разказалъ за всичко що прѣкарал нѣколко дена въ тъмното подземие.

